

Sygn. akt I C 1740/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : SSR Joanna Dalba

Protokolant: Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2014 roku

w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. M.

przeciwko Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda R. M. kwotę 1.217,- zł. (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1.200,- zł. (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: I C 1740/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 lutego 2013 roku (data wpływu) powód R. M. wniósł przeciwko pozwanemu Polskiemu Biurowi Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 9.993,57 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w wyniku kolizji drogowej z dnia 14 lipca 2010 r. doznał uszkodzenia ciała w związku z czym przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 15 lipca 2010 roku do 2 września 2010 roku, wobec czego nie był w stanie kontynuować wykonywania swojej działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób, wobec czego został narażony na utratę dochodu w okresie objętym zwolnieniem lekarskim (pozew – k. 7-8).

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 stycznia 2014 roku (data nadania w placówce pocztowej) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał, że nie kwestionuje faktu zaistnienia kolizji z dnia 14 lipca 2010 r. przyznał także, iż ponosi odpowiedzialność za skutki przedmiotowego zdarzenia drogowego, jednakże wskazał, że naprawił już w całości powstałą po stronie poszkodowanego R. M. szkodę wypłacając mu kwotę 3.642 złotych tytułem utraconych zarobków w okresie od dnia 15 lipca 2010 roku do dnia 2 września 2010 roku. W konsekwencji pozwany

zakwestionował zasadność roszczenia powoda w zakresie wysokości odszkodowania z tytułu utraconego dochodu. (Odpowiedź na pozew – k. 37-41).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 14 lipca 2010 roku doszło do zdarzenia drogowego z udziałem R. M., wobec którego poniósł on obrażenia ciała powodujące czasową niezdolność do pracy. W wyniku poniesionych obrażeń przebywał on na zwolnieniu lekarskim od dnia 15 lipca 2010 roku do dnia 2 września 2010 roku (okoliczność bezsporna).

Podmiotem zobowiązanym do naprawienia powyżej szkody w związku z odpowiedzialnością za skutki kolizji sprawcy był belgijski zakład (...) S. A., którego korespondentem na terenie Polski, uprawnionym do likwidacji szkód oraz wypłaty odszkodowań było (...) S. A. (okoliczność bezsporna).

W okresie zaistnienia powyższego zdarzenia drogowego oraz przebywania na zwolnieniu lekarskim R. M. prowadził działalność gospodarczą w zakresie przewozu osób (okoliczność bezsporna).

W dniu 11 maja 2011 roku Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych działające na zlecenie Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna dokonało wypłaty odszkodowania z tytułu utraconych dochodów za okres od 15 lipca 2010 roku do 2 września 2010 roku na rzecz R. M. w wysokości 3.624,00 złotych (decyzja o wypłacie odszkodowania – k.16, okoliczność bezsporna).

Poszkodowany wystąpił do ubezpieczyciela Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych o dopłatę kwoty 9.993,57 złotych do przyznanego odszkodowania w wysokości 3.624,00 złotych z tytułu utraconych zarobków. Następnie w przedsądowym wezwaniu do zapłaty, wezwał ostatecznie zakład ubezpieczeń do zapłaty wyżej wskazanej kwoty (pisma – k.17, 18).

Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych nie wypłaciło na rzecz R. M. żądanej kwoty (okoliczność bezsporna, pismo – k. 19).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o załączone do akt sprawy i wskazane wyżej dokumenty, których autentyczność, w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na oddalenie w całości.

Stosownie do treści przepisu art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia, ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie, w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest nadto w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do treści przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że R. M. poniósł szkodę, gdyż w wyniku kolizji drogowej z dnia 14 lipca 2010 roku doznał uszkodzenia ciała w związku, z czym przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 15 lipca 2010 roku do 2 września 2010 roku, wobec czego w powyższym terminie nie mógł wykonywać prowadzonej działalności gospodarczej. Nie ulegało również wątpliwości, że pozwany Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jako przedstawiciel ubezpieczyciela sprawy szkody od odpowiedzialności cywilnej, ponosił odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu. Odpowiedzialność ta nie była przez pozwanego kwestionowana, co do samej zasady a jedynie, co do wysokości.

Pozwany w toku postępowania podnosił, bowiem, że brak było podstaw do wypłaty na rzecz poszkodowanego odszkodowania w wysokości przedstawionej przez poszkodowanego, gdyż jego zdaniem szkoda została pokryta w całości, poprzez zapłatę z tytułu odszkodowania kwoty 3.624,00 złotych z tytułu utraconego zarobku.

Stosownie do dyspozycji przepisu art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jak natomiast stanowi przepis art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z powyższego jednoznacznie, zatem wynika, że szkoda sprowadza się do ogółu dolegliwości powstałych w wyniku uszczerplenia majątku poszkodowanego.

W tak ujmowanym zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej mieszczą się również utracone dochody, będące wynikiem braku możliwości prowadzenia działalności gospodarczej w wyniku przebywania na zwolnieniu lekarskim.

Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, art. 361 § 2 kpc wskazuje, że w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wypłacona kwota 3.624,00 złotych w świetle zebranego materiału dowodowego w ocenie Sądu jest zasadna i odpowiada wartości rzeczywiście utraconego dochodu.

W świetle okoliczności niniejszej sprawy, zwłaszcza z uwagi na fakt prowadzenia przez poszkodowanego działalności gospodarczej w postaci transportu taksówką, w ocenie Sądu nie ulegało żadnej wątpliwości, że utracone dochody w wyniku niemożności wykonywania owej działalności gospodarczej pozostawały w normalnym związku przyczynowym ze szkodą z dnia 14 lipca 2010 roku. Jednakże w ocenie Sądu, załączony przez powoda raport fiskalny oraz opinia kancelarii podatkowej, nie posiadają rangi dokumentu urzędowego a jedynie rangę dokumentu prywatnego w związku, z czym, zgodnie z art. 245 kpc dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, zatem przedstawione przez powoda dokumenty nie stanowiły dla Sądu oparcia dowodowego. W niniejszej sprawie w ocenie Sądu, adekwatnym dokumentem urzeczywistniającym realne odzwierciedlenie utraconych dochodów byłoby rozliczenie roczne złożone do urzędu Skarbowego za rok 2009, w którym to ukazany byłby całoroczny dochód poszkodowanego włącznie z miesiącami obejmującymi okres wakacyjny, co do którego okresu pozwany podniósł zarzut, iż w okresie wakacyjnym, podczas którego poszkodowany pozostawał na zwolnieniu lekarskim, dochody poszkodowanego byłyby znacznie mniejsze w porównaniu do tych przedstawionych przez poszkodowanego z okresu od 31 marca 2010 roku do 30 czerwca 2010 roku. Ponadto w ocenie Sądu, nie stanowiła dowodu przytoczona powyżej opinia kancelarii podatkowej załączona przez poszkodowanego z uwagi na to, iż została ona wystawiona w stosunku, co do innego zdarzenia drogowego zaistniałego w dniu 5 grudnia 2011 roku tj. w okresie nieuwzględniającym przedmiotowego powództwa.

Podsumowując, wskazane przez powoda dowody nie stanowiły dokumentów urzędowych w związku, natomiast zgodnie z art. 6 ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne w związku,

z czym to w interesie powoda było udowodnienie zaniżonego w jego mniemaniu odszkodowania wypłaconego na jego rzecz przez pozwanego z tytułu utraconego dochodu.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., regulującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu uznając, że powód jest tą stroną, która przegrała w całości proces, więc zobowiązana jest zwrócić pozwanemu koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Na koszty procesowe poniesione przez pozwanego składają się koszty zastępstwa procesowego reprezentującego go pełnomocnika ustalone w oparciu o § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w wysokości 1.200 złotych oraz opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych. W związku z tym, Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1217 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.

Dnia 19.09.2014 r.